EUROOPA KOHTU OTSUS (teine koda)

18. mai 2006 *

Kohtuasjas C-221/04,

mille esemeks on EÜ artikli 226 alusel 27. mail 2004 esitatud liikmesriigi kohustuste rikkumise hagi,

Euroopa Ühenduste Komisjon, esindajad: G. Valero Jordana ja M. van Beek, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis,

hageja,

versus

Hispaania Kuningriik, esindaja: F. Díez Moreno, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis,

kostja,

* Kohtumenetluse keel: hispaania.

EUROOPA KOHUS (teine koda),

koosseisus: koja esimees C. W. A. Timmermans, kohtunikud J. Makarczyk, R. Schintgen, P. Kūris (ettekandja) ja G. Arestis,

kohtujurist: J. Kokott,
kohtusekretär: vanemametnik M. Ferreira,

arvestades kirjalikus menetluses ja 1. detsembri 2005. aasta kohtuistungil esitatut,

olles 15. detsembri 2005. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

1 Euroopa Ühenduste Komisjon palub oma hagiavaldusega Euroopa Kohtul tuvastada, et kuna Castilla-Léoni ametiasutused lubasid kasutada silmuspüüniseid erinevatel erajahimaadel, siis on Hispaania Kuningriik rikkunud nõukogu 21. mai 1992. aasta direktiivi 92/43/EMÜ looduslike elupaikade ning loodusliku loomastiku ja taimestiku kaitse kohta (EÜT L 206, lk 7; ELT eriväljaanne 15/02, lk 102; edaspidi „direktiiv") artikli 12 lõike 1 ja VI lisa sätetest tulenevaid kohustusi.

Õiguslik raamistik

2 Direktiivi artikli 2 lõike 1 kohaselt on direktiivi eesmärk „looduslike elupaikade ning loodusliku loomastiku ja taimestiku kaitsmisega kaasa aidata bioloogilise mitmekesisuse säilimisele liikmesriikide Euroopa territooriumil, kus kohaldatakse asutamislepingut".

3 Direktiivi artikli 12 lõige 1 sätestab:

„Liikmesriigid võtavad vajalikke meetmeid, et kehtestada IV lisa punktis a loetletud loomaliikide range kaitse süsteem nende looduslikul levilal, keelates:

a) kõik nende liikide isendite looduses tahtliku püüdmise või tapmise viisid;

[...]"

4 Direktiivi IV lisa pealkirjaga „Ühenduse tähtsusega looma- ja taimeliigid, mis vajavad ranget kaitset" punktis a pealkirjaga „Loomad" on mainitud *Lutra lutra* (edaspidi „saarmas").

5 Direktiivi VI lisa pealkirjaga „Keelatud meetodid, püüdmis- ja tapmisvahendid ning transpordivahendid" punktis a pealkirjaga „Keelatud vahendid" on seoses imetajatega mainitud „[p]üünised, mille kasutamine tööpõhimõtte või kasutamistingimuste tõttu on keelatud".

6 Direktiivi artikkel 15 sätestab:

„V lisa punktis a loetletud looduslike loomaliikide püüdmisel või tapmisel ja kui artikli 16 alusel kohaldatakse IV lisa punktis a loetletud liikide võtmisel, püüdmisel või tapmisel erandeid, keelavad liikmesriigid kõikide keelatud vahendite kasutamise, mis võivad põhjustada nende liikide populatsioonide kohalikku kadumist või tekitada neile tõsiseid häireid, eelkõige:

a) VI lisa punktis a loetletud püüdmis- või tapmisvahendite kasutamise;

[...]"

7 Direktiivi artikkel 16 sätestab:

„1. Kui muud rahuldavat alternatiivset lahendust ei ole ja erand ei kahjusta kõnealuste liikide populatsioonide soodsa kaitsetaseme säilitamist nende looduslikul

levilal, võivad liikmesriigid teha artiklite 12, 13 ja 14 ning artikli 15 punktide a ja b sätetest erandi:

[...]

b) eriti oluliste saagi-, karja-, metsa-, kalamajandus-, veemajanduskahjude ja muud liiki omandiga seotud kahjude ärahoidmiseks;

[...]"

Asjaolud ja kohtueelne menetlus

8 Pärast 2000. aastal registreeritud kaebust saatis komisjon 19. aprillil 2001 Hispaania Kuningriigile märgukirja, milles ta väidab, et kuna kõnealune liikmesriik lubab kasutada silmuspüünist jahimaal, kus esinevad teatavad direktiivi II ja IV lisades mainitud loomaliigid, siis on Hispaania Kuningriik rikkunud direktiivi artiklist 12 ja VI lisast tulenevaid kohustusi. Hispaania ametiasutused vastasid 29. juuni 2001. aasta kirjaga.

9 Pärast 2001. aastal kahe uue kaebuse saamist, mis puudutasid silmuspüüniste kasutamise lube, saatis komisjon 21. detsembril 2001 täiendava märgukirja Hispaania ametiasutustele, kes vastasid 25. veebruari 2002. aasta kirjaga.

10 Leides, et direktiivist tulenevate liikmesriigi kohustuste rikkumine jätkub, saatis komisjon 3. aprillil 2003 Hispaania Kuningriigile põhjendatud arvamuse, mis puudutas Hispaania ametiasutuste väljastatud lube kasutada erinevatel jahimaadel silmuspüüniseid, mis ei ole lubatud jahipidamisvahend. Komisjon kutsus seda liikmesriiki võtma arvamuse järgimiseks vajalikke meetmeid kahe kuu jooksul arvamuse kättesaamisest.

11 15. juuli 2003. aasta vastuses väitis Hispaania valitsus, et komisjon on rikkunud EÜ artikli 226 sätteid, mainides põhjendatud arvamuses 13. detsembri 2002. aasta luba, millele ei ole viidatud ei esialgses ega ka täiendavas märgukirjas. Veelgi enam, kõnealune valitsus vaidlustas uuesti komisjoni etteheited.

12 Leides, et Hispaania Kuningriik jätkab endiselt teatavate direktiivist tulenevate kohustuste rikkumist, otsustas komisjon esitada käesoleva hagi.

13 Käesolev hagi puudutab Castilla-Léoni ametiasutuste 10. jaanuaril 2000, 24. mail 2001 ja 13. detsembril 2002 väljastatud kolme luba kasutada rebase küttimiseks silmuspüüniseid (edaspidi „vaidlusalused load"). Vaidlusalused load puudutavad kahte jahimaad (edaspidi „asjaomased jahimaad"), nimelt Ávila provintsi Mediana de la Voltoya kohaliku omavalitsuse territooriumil asuvat jahimaad AV-10.198, mille kohta käib 24. mai 2001. aasta luba, ja Salamanca provintsi Aldeanueva de la Sierra kohaliku omavalitsuse territooriumil asuvat jahimaad SA-10.328, mille kohta käivad 10. jaanuari 2000. aasta ja 13. detsembri 2002. aasta load.

Hagi vastuvõetavus

14 Hispaania valitsus esitab kaks vastuvõetamatuse vastuväidet. Esimene tuleneb hagi eseme muutmisest või teise võimalusena selle ebatäpsusest, ning teine hagi ebapiisavast põhjendusest.

Hagi eseme muutmisest tulenev vastuvõetamatuse vastuväide

15 Hispaania valitsus väidab esimese võimalusena, et komisjon muutis pärast hagiavalduse esitamist hagi eset, väites, et direktiiv võeti üle ebaõigesti, samas kui varasemas kirjavahetuses heitis ta Hispaania Kuningriigile ette ainult vaidlusaluste lubade väljastamisest tingitud direktiivi rikkumist.

16 Komisjoni sõnul on tegemist eksliku väitega, kuna liikmesriigi kohustuste rikkumise hagi ainus eesmärk on vaidlustada kõnealuseid lube.

17 Kohtutoimiku materjalidest selgub, et vaidlus direktiivi ebaõige ülevõtmise üle sai alguse Hispaania valitsuse seisukohast, mille ta esitas oma vastuses ja millega ta õigustas vaidlusaluseid lube direktiivis sätestatud eranditega.

18 Tuleb mainida, et käesoleva hagi ese ei ole direktiivi võimalik ebaõige ülevõtmine Hispaania õigusesse, vaid selle väidetav rikkumine vaidlusaluste lubade väljastamise tõttu. Järelikult tuleb esimese võimalusena esitatud kõnealune vastuvõetamatuse vastuväide tagasi lükata.

19 Teise võimalusena väidab Hispaania valitsus, et komisjon ei ole piisavalt täpsustanud hagi eset. Sellega seoses esitab nimetatud valitsus viis argumenti.

20 Esimese argumendiga vaidlustab Hispaania valitsus selle, et hagi ese hõlmab 24. mai 2001. aasta ja 13. detsembri 2002. aasta lube. Esiteks tühistasid 29. mail 2001 pädevad asutused 24. mai 2001. aasta loa, millel seetõttu puudub igasugune õigusjõud või õiguslik tähendus. Teiseks mainiti 13. detsembri 2002. aasta luba esimest korda põhjendatud arvamuses nii, et nimetatud valitsusel ei olnud võimalik esitada oma märkusi.

21 Ennekõike väidab komisjon, et Hispaania valitsus ei ole tõendanud, et 24. mai 2001. aasta luba on tühistatud. Tema sõnul annab see luba tunnistust jätkuvast halduspraktikast seoses lubade väljastamisega silmuspüünistega küttimiseks jahimaadel, kus esineb saarmas, mistõttu tuleb nimetatud loaga arvestada, olgugi et see väljastatakse ainult väga lühikeseks ajavahemikuks. Mis puudutab 13. detsembri 2002. aasta luba, siis see taotleti ja väljastati 10. jaanuari 2000. aasta loa pikendamiseks.

22 Tuleb meelde tuletada, et EÜ artikli 226 teise lõigu sõnastusest järeldub, et komisjon võib esitada Euroopa Kohtusse liikmesriigi kohustuste rikkumise tuvastamise hagi üksnes siis, kui asjaomane liikmesriik ei ole järginud põhjendatud arvamust komisjoni poolt selleks määratud tähtaja jooksul (vt eelkõige 31. märtsi 1992. aasta otsus kohtuasjas C-362/90: komisjon *vs.* Itaalia, EKL 1992, lk I-2353, punkt 9, ja 27. oktoobri 2005. aasta otsus kohtuasjas C-525/03: komisjon *vs.* Itaalia, EKL 2005, lk I-9405, punkt 13).

23 Samas tuleneb väljakujunenud kohtupraktikast, et liikmesriigi kohustuste rikkumise esinemist tuleb hinnata liikmesriigi põhjendatud arvamuses määratud tähtaja lõppemisel esineva olukorra alusel (vt eelkõige eespool viidatud 31. märtsi

1992. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Itaalia, punkt 10; 4. juuli 2002. aasta otsus kohtuasjas C-173/01: komisjon *vs.* Kreeka, EKL 2002, lk I-6129, punkt 7; 10. aprilli 2003. aasta otsus kohtuasjas C-114/02: komisjon *vs.* Prantsusmaa, EKL 2003, lk I-3783, punkt 9, ja eespool viidatud 27. oktoobri 2005. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Itaalia, punkt 14).

24 Antud asjas selgub, et 24. mai 2001. aasta luba väljastati piiratud kehtivusajaga kuni 15. juunini 2001, st tunduvalt varem, kui saadeti põhjendatud arvamus.

25 Ei ole tõendatud, et selle loa õigusmõju kestis pärast põhjendatud arvamuses määratud tähtaja möödumist.

26 Järelikult on hagi 24. mail 2001 väljastatud loa osas vastuvõetamatu.

27 Seoses 13. detsembri 2002. aasta loaga tuleb mainida, et see väljastati 10. jaanuari 2000. aasta loa pikendamiseks.

28 Sellega seoses tuleb meelde tuletada, et Euroopa Kohtu väljakujunenud praktika kohaselt võib vaidluse ese hõlmata pärast põhjendatud arvamuse saatmist ilmnenud asjaolusid tingimusel, et need on oma olemuselt samad ja puudutavad sama käitumist kui põhjendatud arvamuses esitatu (vt selle kohta 22. märtsi 1983. aasta otsus kohtuasjas 42/82: komisjon *vs.* Prantsusmaa, EKL 1983, lk 1013, punkt 20, ja 4. veebruari 1988. aasta otsus kohtuasjas 113/86: komisjon *vs.* Itaalia, EKL 1988, lk 607, punkt 11).

29 Tuleb mainida, et antud asjas on 13. detsembri 2002. aasta loa olemus sama mis 10. jaanuari 2000. aasta loal, täpsustades silmuspüüniste kasutamise ja nende ülesseadmise tingimusi viimati nimetatud loa mõtet ja ulatust muutmata, ning et nende kahe loa väljastamise puhul on tegemist sama käitumisega. Asjaolu, et komisjon tõi põhjendatud arvamuses näitena 13. detsembri 2002. aasta loa ning et ta kordas seda kõnealuses hagiavalduses, ei jäta Hispaania Kuningriiki järelikult ilma EÜ artiklist 226 tulenevatest õigustest. Seega saab nimetatud loa lisada nõuetekohaselt hagi esemesse.

30 Teise argumendiga väidab Hispaania Kuningriik, et komisjon ei ole täpsustanud kohustusi, mida ta rikkus.

31 Ometi selgub komisjoni hagiavaldusest ilmselgelt, et ta heidab Hispaania Kuningriigile ette konkreetsete kohustuste rikkumist, mis tulenevad direktiivi artikli 12 lõike 1 punktist a ja VI lisast, mis on esiteks kohustus kehtestada sama direktiivi IV lisa punktis a loetletud loomaliikide, sh saarma, range kaitsesüsteem, keelates kõik tahtliku püüdmise või tapmise viisid, ning teiseks kohustus keelata tööpõhimõtte või kasutamistingimuste tõttu keelatud püüdmis- või tapmisvahendid. Seega oli Hispaania Kuningriik teadlik kohustustest, mille rikkumist komisjon talle ette heitis.

32 Kolmanda ja neljanda argumendiga heidab Hispaania Kuningriik komisjonile ette kohustuste rikkumise eseme piiramist. Tegelikult viitas komisjon kohtueelses menetluses esiteks lisaks saarmale veel viiele loomaliigile ja teiseks tervele jahipidamisvahendite rühmale, mitte ainult silmuspüünise kasutamisele.

33 Tuleb meelde tuletada, nagu komisjon on õigesti maininud, et Euroopa Kohus on varem sedastanud, et kohtueelse menetluse staadiumis saab hagi eset kitsendada (vt selle kohta eelkõige 16. septembri 1997. aasta otsus kohtuasjas C-279/94: komisjon *vs.* Itaalia, EKL 1997, lk I-4743, punktid 24 ja 25; 25. aprilli 2002. aasta otsus kohtuasjas C-52/00: komisjon *vs.* Prantsusmaa, EKL 2002, lk I-3827, punkt 44; 11. juuli 2002. aasta otsus kohtuasjas C-139/00: komisjon *vs.* Hispaania, EKL 2002, lk I-6407, punktid 18 ja 19, ja 14. juuli 2005. aasta otsus kohtuasjas C-433/03: komisjon *vs.* Saksamaa, EKL 2005, lk I-6985, punkt 28). Järelikult võis komisjon oma hagiavalduses kitsendada väidetava kohustuste rikkumise eset ühele kohtueelses menetluses mainitud liigile ja ühele jahipidamisvahendile.

34 Viienda argumendiga väidab Hispaania Kuningriik, et komisjon kasutas kohtueelset menetlust vahendina selleks, et järk-järgult kindlaks teha kohustuste rikkumise põhjus. Selline käitumine viitab õiguskindluse ja põhiõiguslike kaitseõiguste järgimise põhimõtete rikkumisele.

35 Komisjon leiab, et see argument viitab esiteks hagi eseme kitsendamisele ning teiseks märgukirjas esitatud ebapiisavatele tõenditele õigustamaks rikkumismenetluse algatamist.

36 Ometi ei sea sellised asjaolud hagi vastuvõetavust kahtluse alla. Esiteks oli komisjonil tegelikult õigus kitsendada hagi eset kohtueelse menetluse staadiumis, nagu on meelde tuletatud käesoleva kohtuotsuse punktis 33. Teiseks tuleneb Euroopa Kohtu väljakujunenud praktikast, et kohtueelse menetluse eesmärk on anda asjaomasele liikmesriigile võimalus täita esiteks ühenduse õigusest tulenevaid kohustusi ja teiseks kasutada oma kaitseõigust komisjoni esitatud etteheidete vastu (29. aprilli 2004. aasta otsus kohtuasjas C-117/02: komisjon *vs.* Portugal, EKL 2004, lk I-5517, punkt 53).

Üksikasjalikkuse nõuded märgukirja suhtes ei ole sama ranged kui põhjendatud arvamuse suhtes ning märgukiri võib sisaldada ainult etteheidete esialgset lühikokkuvõtet (vt selle kohta eespool viidatud 16. septembri 1997. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Itaalia, punkt 15).

37 Nagu kohtujurist oma ettepaneku punktis 24 väidab, on tõsi, et kui märgukirja eesmärk on piiritleda vaidluse eset, siis põhjendatud arvamuses tuleb komisjonil üksikasjalikult esitada etteheited, mida ta on märgukirjas palju üldisemalt maininud. Ometi ei takista see tal vaidluse eseme kitsendamist ega laiendamist hilisematele meetmetele, mis on sisuliselt seotud märgukirjas vaidlustatutega.

Hagi ebapiisavast põhjendusest tulenev vastuvõetamatuse vastuväide

38 Hispaania Kuningriigi teine vastuvõetamatuse vastuväide tuleneb esiteks Euroopa Kohtu kodukorra artikli 38 lõike 1 punkti c rikkumisest ning teiseks hagi ebapiisavast põhjendusest ja tõendite puudumisest väidetavate liikmesriigi kohustuste rikkumise kohta.

39 Seoses esimese punktiga tuleb mainida, et hagi eseme ning fakti- ja õigusväidete ülevaate osas vastab hagiavaldus Euroopa Kohtu kodukorra artikli 38 lõike 1 punktis c sätestatud tingimustele.

40 Seoses teise punktiga tuleb mainida, nagu väidab komisjon, et selles esitatud etteheidet tuleb uurida hagi aluse hindamise käigus. Järelikult ei saa seda vastuvõetamatuse vastuväidet vastu võtta.

41 Eeltoodut arvesse võttes tuleb mainida, et hagi on vastuvõetamatu osas, milles see tugineb Ávila provintsi Mediana de la Voltoya kohaliku omavalitsuse territooriumil asuvat jahimaad AV-10.198 puudutavale 24. mai 2001. aasta loale, ning on ülejäänud osas vastuvõetav.

Hagi põhjendatus

42 Järelikult tuleb uurida, kas Hispaania ametiasutused on Salamanca provintsi Aldeanueva de la Sierra kohaliku omavalitsuse territooriumil asuvat jahimaad SA-10.328 (edaspidi „asjaomane jahimaa") puudutava 13. detsembri 2002. aasta loa (edaspidi „vaidlusalune luba") väljastanud direktiivi rikkudes.

43 Komisjon esitas oma hagi toetuseks kaks väidet. Esiteks viitab asjaomasel jahimaal silmuspüünise kasutamise luba tahtlikule saarma püüdmisele või tapmisele, rikkudes direktiivi artikli 12 lõike 1 punkti a. Teiseks väidab komisjon, et Hispaania Kuningriik on samuti rikkunud nimetatud direktiivi VI lisa punkti a sätteid, kuna kõnealune luba puudutab tööpõhimõtte või kasutamistingimuste tõttu keelatud jahipidamisvahendit.

Direktiivi VI lisa punkti a rikkumisest tulenev väide

44 Teise väitega, mida tuleb esimesena uurida, kinnitab komisjon, et silmuspüüniste kasutamise luba kujutab direktiivi VI lisa punkti a rikkumist, kuna tegemist on tööpõhimõtte või kasutamistingimuste tõttu keelatud jahipidamisvahendiga.

45 Direktiivist selgub, et VI lisa punktis a loetletud püüdmis- ja tapmisviisid ja -vahendid on keelatud ainult nimetatud direktiivi artiklis 15 sätestatud juhtudel, mis on ainus kõnealusele lisale viitav artikkel.

46 Sellest sättest selgub, et keelatud vahendeid, iseäranis direktiivi VI lisa punktis a loetletuid, ei ole lubatud kasutada direktiivi V lisa punktis a nimetatud loomaliikide püüdmiseks või tapmiseks ega ka direktiivi IV lisa punktis a loetletud liikide võtmiseks, püüdmiseks või tapmiseks erandite kohaldamise juhtudel vastavalt artiklile 16.

47 Tuleb märkida, et vaidlusalune luba väljastati rebase ehk loomaliigi küttimiseks, keda ei ole mainitud ei direktiivi IV lisa punktis a ega V lisa punktis a. Järelikult ei saa antud asjas Hispaania ametiasutustele keelatud jahipidamisvahendite keeluga seoses etteheiteid teha. Seega tuleb esimene väide direktiivi VI lisa punkti a rikkumise kohta tagasi lükata.

Direktiivi artikli 12 lõike 1 punkti a rikkumisest tulenev väide

48 Tuleb meelde tuletada, et direktiivi artikli 12 lõike 1 punkti a kohaselt võtavad liikmesriigid vajalikke meetmeid, et kehtestada IV lisa punktis a loetletud loomaliikide range kaitsesüsteem nende looduslikul levilal, keelates kõik nende liikide isendite looduses tahtliku püüdmise või tapmise viisid. Nimetatud sättega on selle süsteemi kohaselt keelatud nimetatud liikide kõik tahtliku püüdmise või tapmise viisid.

49 Selleks et hinnata komisjoni väite põhjendatust, tuleb esiteks kontrollida, kas saarmas esineb asjaomasel jahimaal ning teiseks kindlaks teha tingimused, mille puhul omandab nimetatud liigi püüdmine või tapmine tahtliku iseloomu.

Saarma esinemine asjaomasel jahimaal

— Poolte argumendid

50 Esiteks väidab komisjon, et Hispaania valitsus tunnistas põhjendatud arvamuse vastuses saarma esinemist asjaomasel jahimaal, märkides, et saarmast võib leida peaaegu kogu Castilla-Leóni territooriumil.

51 Teiseks kinnitavad saarma esinemist „Natura 2000" teaduslikud infolehed, mille Hispaania Kuningriik edastas komisjonile alade Quilamas (Salamanca), Encinares de los ríos Adaja y Voltoya (Ávila) ja Quilamas kohta, mis külgnevad asjaomase jahimaaga.

52 Kolmandaks läbivad seda jahimaad saarma elupaigaks hädavajalikud vooluveekogud.

53 Lõpuks kinnitab ka monograafia saarma olukorra kohta Hispaanias nimetatud liigi esinemist asjaomasel jahimaal.

54 Kõiki nimetatud asjaolusid silmas pidades leidis komisjon, et kui Hispaania valitsus arvab, et saarmast asjaomasel jahimaal ei esine, siis tuleb tal seda tõendada nimetatud alal läbi viidud välitöödele toetudes.

55 Hispaania valitsus väidab, et saarmast asjaomasel jahimaal ei esine. Vastates komisjoni esimesele argumendile, märgib ta, et teatava loomaliigi esinemise tunnustamine teataval territooriumil ei tähenda veel seda, et see loomaliik esineb territooriumi kõikides elupaikades.

56 Samuti rõhutab kõnealune valitsus, et vooluveekogud on saarma elupaigaks hädavajalikud, kusjuures asjaomane jahimaa ei ole rannikuala ega külgne jõega. Ta lisab, et seda jahimaad läbivad jõed ja ojad on sesoonsed, kuna need kuivavad suviti ära.

57 Lisaks kinnitab komisjoni esitatud monograafia, et saarmast asjaomasel jahimaal ei esine.

58 Lõpuks leiab Hispaania valitsus, et nimetatud jahimaa puhul on tegemist kõigest saarma esinemise tõenäosusega ning et komisjon ei ole tõendanud saarma esinemist, sest ta ei esitanud ei otseseid tõendeid, näiteks kõnealuse liigi isendite püüdmine, ega ka kaudseid tõendeid, näiteks saarma jäljed.

— Euroopa Kohtu hinnang

59 Tuleb meelde tuletada, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt on EÜ artikli 226 alusel algatatud liikmesriigi kohustuste rikkumise asjades komisjon kohustatud tõendama, et väidetav liikmesriigi kohustuste rikkumine on aset leidnud, ilma et ta seejuures toetuks lihtsalt oletustele (vt selle kohta eelkõige 25. mai 1982. aasta otsus kohtuasjas 96/81: komisjon *vs.* Madalmaad, EKL 1982, lk 1791, punkt 6, ja 29. aprilli 2004. aasta otsus kohtuasjas C-194/01: komisjon *vs.* Austria, EKL 2004, lk I-4579, punkt 34, ja 20. oktoobri 2005. aasta otsus kohtuasjas C-6/04: komisjon *vs.* Ühendkuningriik, EKL 2005, lk I-9017, punkt 75).

60 Seoses „Natura 2000" teaduslike infolehtedega tuleb mainida, nagu märkis kohtujurist oma ettepaneku punktis 71, et need puudutavad ala Quilamas, mille pindala on suurem kui 10 000 hektarit. Asjaomane jahimaa asub loodes vahetult ala Quilamas läheduses. On teada, et ala Quilamas olulisemad jõed, iseäranis Arroyo de las Quilamas, voolavad kagusse ning neid eraldab asjaomasest jahimaast mitmesaja meetri kõrgune mäeahelik. Järelikult on vähetõenäoline, et ala Quilamas veevõrgustikus elava saarma populatsiooni isendid satuksid asjaomasele jahimaale.

61 Hispaania valitsus, kellele komisjon selles osas vastu ei vaielnud, märkis, et kuigi vooluveekogud on saarma elupaigas hädavajalikud, on need, mis läbivad asjaomast jahimaad või voolavad selle läheduses, sesoonsed.

62 Lõpuks tuleb seoses komisjoni esitatud monograafiaga mainida, et see sisaldab vastuolulisi andmeid, mille tõttu ei selgu üheselt, kas saarmas asjaomasel jahimaal esineb või mitte.

63 Eeltoodust selgub, et komisjon ei ole õiguslikult piisavalt tõendanud saarma esinemist asjaomasel jahimaal, kuivõrd esitatud tõendid tõendavad kõige enam saarma esinemise võimalikkust.

Saarma tahtlik püüdmine

— Poolte argumendid

64 Komisjon leiab, et saarma püüdmist ei saa pidada juhuslikuks ning et direktiivi artikli 12 lõike 1 punktis a sätestatud tahtlikkuse tingimus on täidetud, kuna Hispaania ametiasutused, kuigi nad olid teadlikud saarma esinemisest sellel territooriumil, väljastasid rebasejahiks niisuguse keelatud jahipidamisvahendi loa, mis ohustab saarmast.

65 Kuna Hispaania Kuningriik väljastas vaidlusaluse loa, siis on ta rikkunud direktiivi artikli 12 lõike 1 punktist a tulenevat kohustust vältida saarmale kahjulikke tagajärgi, luues kõnealuse loomaliigi isendite tahtliku püüdmise riski.

66 Hispaania valitsus väidab, et luba oli väljastatud rebase, mitte saarma küttimiseks. Ta tunnistab saarmale kaudse mõju võimalikkust kõnealuse loomaliigi esinemise tingimusel asjaomasel jahimaal, see on asjaolu, mida siiski ei ole tõendatud.

67 Lisaks leidis nimetatud valitsus, et silmuspüünis on lubatud jahipidamisvahend nii tööpõhimõtte tõttu, kuna sellega välditakse kinnipüütud looma hukkumist, kui ka vaidlusaluse loaga kehtestatud kasutamistingimuste tõttu, nagu silmuspüüniste igapäevane kontrollimine, nõue vabastada kohe kinnipüütud loom, kes ei ole loaga hõlmatud, või teatav silmuspüüniste ülesseadmise viis.

— Euroopa Kohtu hinnang

68 Direktiivi artikli 12 lõike 1 punkti a sätetest selgub, et liikmesriigid võtavad vajalikke meetmeid, et kehtestada IV lisa punktis a loetletud loomaliikide range kaitsesüsteem nende looduslikul levilal, keelates kõik nende liikide isendite looduses tahtliku püüdmise või tapmise viisid.

69 Seoses selles sättes silmas peetud tahtlikkuse tingimusega selgub selle sätte erinevate keeleversioonide sõnastusest, et tahtlikkus puudutab nii kaitsealuste loomaliikide püüdmist kui ka tapmist.

70 Tuleb meelde tuletada, et Euroopa Kohus klassifitseeris direktiivi artikli 12 lõike 1 punkti b tähenduses tahtlikuks häirimiseks sellised asjaolud nagu mootorratastega sõitmine rannas hoolimata teadaandest kaitsealuste merekilpkonnade pesade kohta ning pedaalpaatide ja väikepaatide kasutamine asjaomase ranna veekogul ning otsustas, et kuna liikmesriik ei võtnud kõiki vajalikke meetmeid, et vältida esiteks asjaomase loomaliigi tahtlikku häirimist sigimisperioodil ning teiseks sigimiskohtade halvenemist või hävimist, on liikmesriik rikkunud direktiivi artikli 12 lõike 1

punktidest b ja d tulenevaid kohustusi (vt 30. jaanuari 2002. aasta otsus kohtuasjas C-103/00: komisjon *vs.* Kreeka, EKL 2002, lk I-1147, punktid 36 ja 39, ning kohtujuristi Léger' ettepanek selles kohtuasjas, punkt 57).

71 Selleks et direktiivi artikli 12 lõike 1 punktis a silmas peetud tahtlikkuse tingimus oleks täidetud, tuleb tõendada, et õigusakti autor on mõelnud kaitsealuse loomaliigi isendi püüdmist või tapmist või vähemalt möönab sellise püüdmise või tapmise võimalikkust.

72 On selge, et vaidlusalune luba puudutab rebasejahti. Seega ei ole loaga lubatud saarma püüdmine.

73 Lisaks tuleb meelde tuletada, et saarma esinemist asjaomasel jahimaal ei ole ametlikult tõendatud, mistõttu ei ole tõendatud ka see, et väljastades vaidlusaluse loa rebasejahiks, olid Hispaania ametiasutused teadlikud, et nad riskivad saarma ohtu seadmisega.

74 Seega tuleb tõdeda, et antud asjas ei ole tõendatud käesoleva kohtuotsuse punktis 71 mainitud tingimuste täitmine seoses kaitsealuse loomaliigi isendi tahtliku püüdmise või tapmisega.

75 Järelikult tuleb komisjoni hagi rahuldamata jätta.

Kohtukulud

76 Kodukorra artikli 69 lõike 2 alusel on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna Hispaania Kuningriik on kohtukulude hüvitamist nõudnud ja komisjon on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb kohtukulud temalt välja mõista.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (teine koda) otsustab:

1. Jätta hagi rahuldamata.

2. Mõista kohtukulud välja Euroopa Ühenduste Komisjonilt.

Allkirjad